Ч. 77. Середа 19 (6) цьвітня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Вісти полїтичні.

Справи парляментарні. — До ситуациї на Угорщині. — Ще про гостину кн. Фердинанда болгарского в Римі. — Події в Росиї і росийско-японьска війна.

Найблизше засїданє палати панів відбуде ся межи 3 а 6 мая а на порядку дневнім поставлено між иншим проєкт закона о чеку і проєкт закона о викупнї австрийских лїний першої галицко-угорскої зелїзницї. Дальше мають бути предложені на повних засїданях всї ті проєкти законів, які вже ухвалила палата послів, а котрі тепер знаходять ся в комісиях.

На Угорщині аж до 3 мая буде спокій в полїтицї. Гр. Тіса через той час позістане все ще на своїм становищи а о залагодженю кризи нема й бесіди; говорять лиш, що по сьвятах вийде з котроїсь сторони предложенє, котре може й буде приняте. Але хто зробить то предложенє і яке оно буде, се держить ся ще у великій тайнї. Здає ся однак, що проводир мадярскої сполученої опозициї, Франц Кошут не вірить в то, бо в своїм орґанї „Budapest“ так відзиває ся о ситуациї: Комісиї палати послів повинні би уконституувати ся і розпочати свою роботу так, щоби нове правительство, котрого можна сподївати ся, знайшло вже готовий материял. Але хоч і як конечна ся робота, то можливість утвореня кабінету все ще не вступила на добру дорогу. Ба, нинї стоїть перед здійстненєм о много дальше, як перед двома місяцями, бо тодї ще не було ясно, що обі сторони займуть становище non possumus („не можемо“). Кошут пише дальше дословно: „Я маю лиш малу надію, щоби Монарх зважав на баженя народу висказані в адресї більшости. Нарід вже при виборах промовив досить виразно, але Монарх так само не зрозумів єго голосу, як і не зрозумів єго нового відзиву, який несе ся до уший Монарха з адреси. З глубоким жалем треба признати, що справа стає ся пробою сили межи Короною а народом“.

Як вже звістно, їздив кн. Фердинанд по европейских дворах і робив заходи около проголошеня Болгариї королївством, а послїдна єго подорож була до Риму. З італїяньскої столицї не вивіз він мабуть великої заохоти, бо болгарскі ґазети доносять лиш, що єго там приймали дуже сердечно і він знайшов і в Римі признанє за свою мирну полїтику на балканьскім півострові, але нїчого більше понад то. Ба, італїяньска праса навіть дала князеви пізнати, що коли би він хотів утворити на Балканї тридержавний союз, то Італїя би тому спротивила ся, бо Македонія не може бути предметом сего союза; справа македоньска зложена в руки Австриї і Росиї і лиш ті держави можуть єї рішати. Далеко важнїйший голос дав ся тепер почути з Відня. В тамошних міродайних кругах рішучо противлять ся тому, щоби кн. Фердинанд виступав тепер з проголошенєм Болгариї королївством, позаяк се мусїло би стати ся причиною нового і небезпечного заколоту. В справі сїй не розходить ся лиш о сам титул. Болгария єсть все ще зависимою від Туреччини а проголошенє єї королївством мусїло би зробити єї независимою від Туреччини, чому Туреччина би певно спротивила ся. Держави, що підписали свого часу берлиньский договір, стоять також при тім, що Болгария єсть зависимою від Туреччини і не відступлять від того, що підписали. Так отже проголошенє Болгариї королївством вже в теперішній порі стає ся безпредметове, а гостина князя на европейских дворах може мати хиба лиш то значінє, що він розвідував ся, яке становище колись в будучности заняли би великі держави в сїй справі.

В Петербурзї розійшла ся в кругах адміністрацийних чутка, що перед Великодними сьвятами відбуде ся в Царскім Селї нарада висших достойників державних і цивільних. Кажуть, що на тій нарадї буде також рішати ся справа скликаня земского собору. Здогаду-

Подвійна тайна.

(З французского — Генрика Бордо).

(Конець).

Вернувши до своєї малої комнатки, замкнув двері і витягнув з шуфляди лист майже такого самого вигляду, який Виктор писав до него. Порівнав дату і зі страхом відгадав подвійну комедию. Він в часї свого довгого і трудячого житя був надто честний, аби сейчас зрозуміти ту лукавість. Стояв якийсь час як скаменїлий, збираючи свої гадки і глядаючи поясненя, аби єго вкінци найти.

І заволоділа ним велика розпука. Пригадав собі, що він навіть найнезначнїйші учинки тої дитини обожав, а она надужила тепер свого впливу на діда і бабку, аби від них видавити гроші. Погадав о тім, що половина їх місячних доходів припадає тому молодому чоловікови, що в наслїдок того єго жінка і він дуже обмежають ся, чуючись щасливими, що можуть єго підпирати і що тепер хоче він їм всьо забрати. А особливо той піддобрюючий спосіб писаня обох листів видав ся єму гірший як всьо инше, бо обиджував їх любов.

Нараз в єго голові зродила ся инша гадка. Єго жінка не сьміє нїколи щось такого підозрівати, треба конче ощадити їй того великого смутку, що міг би їй зашкодити і глубоко обидити єї ніжні чувства. Єго сльозами залиті очи не позволили єму бачити, що робив: він подер лист писаний до жінки на дрібні кусники, гадаючи, що дре лист, який Виктор писав до него. І тихцем закрадаючись через коридор, вступив до комнати Сильвії і положив свій лист на стіл. Але він вже не мав часу покласти єго на те саме місце, звідки, як єму здавало ся, взяв єго, бо почув кроки Сильвії, котра наближала ся.

Виходячи з комнати стрітив ся з нею.

— Глядаю тебе, аби тобі сказати, що іду перейти ся до огороду — відозвав ся до неї і тихо вийшов.

Она поглянула за ним тим ніжним своїм поглядом, яким звичайно єму приглядала ся. Війшовши до своєї комнати, де був як найстрожший лад, сказала сейчас до себе:

— Забув свою шапочку і той лист.

І взявши лист хотїла віднести єго до єго комнати, коли пізнала письмо.

— Лист від Виктора! Чи прийшов би нинї? — сказала радістно на гадку, що довідає ся щось нового о дорогім внуку. Перечитала єго дуже скоро, так сказатиб нараз, при чім впало їй особливо одно реченє: „Передовсїм не кажіть нїчого бабці“. Відтак перечитала єго ще раз, просьбу о гроші задля довгу картового, комедию із звірюванєм і дату листу, котра, як она дуже добре пригадувала собі, годила ся з датою на листї писанім до неї.

Она сейчас зрозуміла повна тревоги при читаню того письма, котре розбивало всї єї надії і насильно ломило єї послїдні сили. В нїй зродила ся та сама гадка: „Аґенор не сьміє нїчого о тім знати, він гнївав би ся на бідного хлопця“. Бо она оправдувала ще дитину. „Буде гадати, що згубив лист, або знищив“ — погадала собі і спалила лист.

Коли знов зійшли ся, були спокійні і ніжні а деколи глядїли на себе ще з більшою любовію, зі щирійшою ніжностию, як звичайно.

— Она не довідає ся, що він нас обманув — гадав він собі, а она сказала собі: — Він нїколи не буде знати, що дитина ошукала своїх старих родичів; так лїпше...

* * *

Того дня пробудив ся Виктор пізно в своїм мешканю, засидївши ся довго в ночи в місті. На столї поклав він був два листи, яких прийшовши до дому, навіть не отвирав, бо пізнав письмо обоїх своїх старих: одно цїлком тремтяче і непевне, бабчине; друге, більше читке, ще просте, дідове.

Погляньмо все таки, що пишуть старі і длячого кожде з них пише окремо, до чого зужили дві марки і забули на свої мудрі економічні правила — сказав, отвираючи листи. Листи звучали:

„5 липня.

Дорогий внуку!

Ти зробив менї велику прикрість, бо я приловив Тебе на неправдї. Случайно перечитав я у Бабки лист, в котрім Ти жалуєш ся на своє положенє, аби від неї витиснути гроші в той сам час, коли писав до мене і оповідав про картярскі довги. Рівночасно просив Ти нас обоє, аби ми нїчого одно другому о тім не

ють ся длятого, що перед великодними сьвятами буде надана свобода праси і особиста свобода, а також будуть признані пільги для всіх станів. — Дальше доносять з Петербурга, що т. зв. „ґосударственний савет“ ухвалив завести з днем 14 січня 1906 р. нове загальне право карне. Часть постанов того закона, що відносить ся до провин прасових і релігійних, має увійти зараз в житє, скоро лиш тоті постанови будуть виготовлені в дусі царского указу з дня 25 грудня м. р.

Петербурґска Академія наук передала комісії, що радить під проводом тайного радника Кобеко, предложенє, в котрім зазначує конечність, щоби вже тепер за помочию тимчасових заряджень увільнено праси від надмірного гнету, заким буде вигтовлений новий закон о цензурі.

З поля війни нема важнійших вістий. Де обертають ся обі фльоти російска і японьска, не знати; розійшла ся лиш чутка, що російска фльота перебуває на кохінхіньских водах, а російскі кораблі стояли довший час у француским порті в Камран. З Манджурії надходять вісти, що там зачинають відбувати ся стички вже щораз більших віддїлів, а з того можна вносити, що обі воюючі армії стоять вже близько себе і маневрують одна против другої. Ґенерал Ліневич телеграфував до царя дня 6 с. м.: Відділ російский змусив дня 11 с. м. неприятеля уступити ся з позиций коло Угол, відпер его і гонив ся за ним аж до села Меян. Японцї обсадили відтак пасмо гір віддалене о 2 версти на всхід від села Мандяімуголя. По острілюваню неприятельского становища з пушок і по обходї обох его крил змусили Росияни Японців до опущеня позиций на тих горах і до відвороту, підчас котрого Японцї підпалили маґазин з поживою. Дня 12 с. м. коли наш відділ переходив через село Ерголя, піхота японьска острілювала его з двох пушок машинових з місцевостий Сяваіци і Альомваді. Опісля наша артилерия острілювала становище Японців. Ми вислали відділ, щоби обійшов неприятеля. Росияни пустились до атаку. Відділи виконуючі маневри обходу неприятеля дійшли до японьских становищ, обсаджених піхотою і пяти машиновими пушками. Японцї ставили завзятий опір. — Що дальше стало ся — того вже ґен. Ліневич не доносить, або може его звістку, не користну для Росиян, обтято в Петербурзї і не подано до публичної відомости.

Новинки.

Львів, дня 18-го цьвітня 1905.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс старшого повітового комісаря Йос. Ставского з Живця до Стрия; повітових комісарів: Ів. Лопушиньского з Добромиля до Ліська. д-ра Фил. Дружбацкого з Величка до Перемишля, Йос. Рібенбавера з Рогатина до Величка, Тад. Макаревича з Рудок до Нового Санча. ґр. Юст. Лося зі Стрия до Живця. Стан. Білиньского з Ряшева до Рудок; концепіста Намістництва Фр. Лещиньского з Ліська до Долини; концептових практикантів Намістництва: д-ра Ад. Левицкого зі Стрия до Львова, Йос. Новаковского зі Львова до Стрия, Льва Альбрехта з Перемишля до Ярослава, Ал. Бенецкого зі Львова до Добромиля, Ферд. Данельця зі Львова до Зборова, Сат. Мравінчица зі Львова до Тернополя і Тад. Новацкого зі Львова до Ряшева.

— **Вписи на львівскім університетї** на літний піврік будуть відбувати ся від 25 цьвітня до 10 мая включно. Від 11 до 18 мая можна буде вписувати ся за дозволом колеґії професорів, а від 19 до 31 мая за дозволом академічного сенату.

— **З нотарияльних кругів.** Нотарияльним субститутом по бл. п. Евгенії Куриловичу іменований п. Александер Дідицкий.

— **Музичний конкурс і стипендиї** для членів „Львівского Бояна“. Виділ „Львівского Бояна“ ухвалив на засїданю своїм з дня 12 н. ст. цьвітня розписати конкурс на музично-вокальні твори з речинцем до включно 30 вересня 1905 р. Твори ті мусять бути оригінальні. Можуть се бути хори мужескі або мішані, з супроводом орхестри, фортепяну або a capella; пісні сольові, дуети або терцети відповідно аранжовані. Перша премія виносить 150 К, друга 80, трета 70, четверта 50 К. Надсилати конкурсові твори треба на адресу голови „Львівского Бояна“, шк. радника проф. Анатоля Вахнянина (Львів, ул. Вірменьска, ч. 2) в коверті під шифрою з долученем імени, призвища і місця побуту композитора в окремій опечатаній коверті. Склад комісії юрорів буде оповіщений пізнїйше. Преміовані твори остануть ся власностию „Львівского Бояна“. — На сїм засїданю порішив також виділ „Львівского Бояна“ визначити з фондів товариства чотири стипендиї в загальній сумі 400 К для тих членів „Львівского Бояна“, що, посїдаючи відповідний голосовий материял, схотїли би у „Висшім музичнім Інститутї“ побирати науку сольового сьпіву. Кандидати зволять внести подане до виділу „Львівского Бояна“ на адресу голови товариства, а відтак явити ся лично 7 мая в „Висшім музичнім Інститутї“ о 12 годині в полудне по потрібні інструкциї.

— **Лїтний розклад їзди** на шляху міского електричного трамваю у Львові розпочав ся від вчерашного дня. Після тото розкладу їзди відходять перші вози з кінцевих стаций (з двірця, рогачки Личаківскої і Софіївки) о годинї 6-ій рано, а послідні вози відходять із стациї коло Віденьскої каварні до кінцевих стаций о годинї 11-ій в ночи.

— **Австрийскі циґара в Росиї.** Австрийске правительство задумує тепер підняти енерґічну акцию в цїли забезпеченя збуту для своїх цигар в Росиї. Доси конкуренция фабрик пруских випирала австрийскі цигара з Росиї, хотяй там їх дуже пошукувано. Та, як доносить „Дневнік Варш.“, власти австрийскі постановили тепер розпочати борбу конкуренцийну з німецкими цигарами не тілько в самій Австриї, але і на ограничу Королївства польского, бо в Росиї цигара місцеві злі і дорогі. В тій цїли запроектовано найдорожші

говорили. Я мав перед собою доказ, що Ти з обоїх нас зажартував. Можеш, дитино, робити, як хочеш: ми вже надто старі, аби змінити ся. Але подумай на біль, який Ти менї зробив і який міг зробити Бабці. Она не знає, що я читав лист, який Ти писав до неї; я укрию то перед нею на все, аби Ти в еї очах не утратив чести. Подумай, она стара і я бояв би ся, аби той біль їй не зашкодив, я, що так горячо бажаю, аби послідні еї дни були щасливі. Ми обоє старі; коли вже нас не буде, аби робити Тобі докори, і коли Ти вкінци унаслїдиш наш невеличкий маєток, пригадай собі на нас, коли би прийшла на Тебе покуса зробити що злого. То всьо, що я хотїв Тобі сказати; той вік, коли поправляє ся других, для мене вже минув, а тепер в віці, коли всьо прощає ся, але має ся ще досить сили, аби терпіти.

Твій старий дїд
Аґенор Ґатіно“.

А лист бабки звучав:

„Дорога дитино!

Я Твоя стара бабка, котра Тебе щиро любить, а навіть трохи і Твоя мати, бо Твоя рідна мати померла так молодо, що Ти еї навіть не знав. І мене вскорі утратиш, бо передомною ще лиш дуже мало житя. Случайно попав менї в руки лист, який Ти писав до дїда, аби его потайком просити о гроші в тім самім часї, коли писав і до мене. То дуже зле, дитино, що Ти нас обманюєш, коли ми старі і так дуже Тебе любимо. Ти не потребував нам робити тої прикрости, а міг цїлком щиро і отверто виявити нам своє бажанє. Ти знаєш, що ми принесли би для Тебе кожду жертву. Таких старушків обманювати, то — бачиш — гірше як підійти инших, бо они не уміють боронити ся: то так, як коли би обікрав слїпого. Прости, що я супротив Тебе така остра; я не привикла Тебе ганьбити, добре знаєш, але то зробило менї такий біль!

Я нїчого не сказала дїдови і хочу, аби він нїколи не довідав ся, що ти зробив. Нехай хоч він уважає Тебе за щирого і отвертого, а та добра гадка его о Тобі буде й мене тїшити. Прощаю Тобі, дорога дитино, з щирого серця і обіймаю Тебе з любовію, а коли би найшли на Тебе коли лихі гадки, згадай на біль, який Ти зробив своїй старій бабцї.

Сильвія Ґатіно“.

Перечитавши оба ті листи, почав молодий чоловік погано сьміяти ся.

— Они змовили ся, аби передомною удати комедию — сказав до себе.

Відтак перечитав листи ще раз, а що з природи не був злий, здивував его їх щирий і сумний настрій. Він побачив в далекім містечку, в малім домку при дорозї пару старих людий, вже цїлком похилених над гробом, до котрих смерть наближала ся. Порівнав їх горячу любов до него з своєю невдячностию; зрозумів, що їх лаґідне обжалованє проявляє глубокий біль і що він їх старечим серцям завдав може послїдну рану. І він взяв розклад їзди, поглянув, коли відходить найблизший поїзд, і спакував скоро свої річи, аби як найскорше кинути ся в рамена обоїх бідних старих.

ЖЕБРАК.

(З француского — Г. Росні.)

— Дійстно — сказав пан Сенвіль усьміхаючись призадуманий — не можу нїколи відправляти жебраків, іменно же тих, котрі розповідають менї якусь історию, в котрій таки може бути щось правди! Я знаю, що то поганий нарід, знаю також, що то не поможе нїчого, ба навіть що то шкідливо давати їм милостиню. Алеж розважте, що й сам був колись жебраком а мої міліони з того взяли ся. За кождий раз, коли мене якийсь чоловік зачіпить на улици і розповідає менї, що він прийшов пішки з Хіни, та що він став ся жертвою панамского банкротства, то менї зараз приходить на гадку історія мого щастя якби яка байка.

То було в 1890 р. а я був тодї в Сент Джон оф Ґольден Ляке, звістнім купелевім місци в Сполучених Державах, де лїчать ся люди хорі на гостець. Я був тодї скромним помічником купецким у одного купця, що продавав аптикарскі товари і алькоголь. Він платив менї несогірше і я міг ще з тої платнї дещо відложити. Ви знаєте, що я в тім фаху не мав нїякого щастя і постановив спробовати щастя в инший спосіб, скоро би лиш знайшла ся до того якась нагода. А тота нагода мала таки знайти ся і я завдячую еї лиш якомусь случаеви....

То було в недїлю. Я вийшов був досить сумний на прохід на хороші горби, що окружають долину коло Ґольден Ляке. На якімсь ґрунтї був закопаний стовп з таблицею, на котрій було виписано, що той ґрунт єсть на продаж. Місце було дуже красне, а менї захотїло ся бодай думкою розбогатїти і я став собі думати, як би то менї добре жило ся в самотній хатї, котрої город був би украшений тїнистими смоквами.

Коли я так собі то думав, сїв я собі на якийсь камінь, що поріс був мохом. Нараз, щось рушило ся в траві і я схопив ся. Дивлю ся, а то якась мала чорна гадина, що підняла головку. Я тих зьвірят не конче бою ся, але они гидкі для мене. Тому я так і відскочив борзо на бік. Але конець мого сурдута зачепив ся об довгий конець каменя. Сурдут роздер ся і камінь трохи відхилив ся, а під ним показала ся ямка, в котрій аж кишіло від маленьких хрущиків та червачків.

Гадина десь щезла, а я все ще дивив ся в тоту ямку і став порпати в ній палицею. Показало ся щось твердого, а в нїм заблисло щось жовтого. Коли я схилив ся, побачив, що то ка-

цигара висилати до Росиї по можливо низьких цінах, щоби они могли видержати конкуренцию з виробами прускими.

— **Спілка шевска у Львові „Край“** збанкротовала. Дотикає то між иншими і громаду міста Львова, взглядно міский фонд позичковий для підпираня промислу. Спілка бо та одержала з того фонду позичку в квоті 10.000 корон. Вчера в пасажи Миколяша відбула ся лїцитация обуви, що походила із складу збанкротованої Спілки.

— **Велика дефравдация.** З Вроцлава на Шлезку доносять: В домі банковім Шпеллерів в місточку Бунцляв викрито дефравдацию депозитів на звиж міліон марок. Обох властителїв фірми арештовано.

— **Крадїж в урядї.** З Перемишля пишуть: В пятницю в часї обідової пори украдено в урядї податковім в однім з бюр близько 4 тисячі корон. Виновника крадежи зловлено того самого дня. Єсть се якийсь Стиранець, котрий на друге снїданє розносив перекуски по бюрах уряду. Помічником в крадежи мав бути служачий радника Нестеровича, що мешкав в тім самім будинку. Виновник признав ся до крадежи і вказав місце на Замку, де закопав крадені гроші.

— **Самоубийство.** В ночи з суботи на недїлю відобрала собі в Кракові жите вистрілом з револьвера 20-лїтня студентка, Анна Руппевска, що прибула перед кількома днями з Варшави. Самоубийства довершила підчас проходу на Воли в товаристві кількох молодих людий. Померша полишила лист.

† **Помер** о. Орест Держко, парох в місточку Озїрний коло Зборова, дня 16 с. м, в 67-ім році житя і 42-ім сьвященьства.

Телеграми.

Константинополь 18 цьвітня. Тут не звістно нїчого о донесеню ґазет в справі надкомісаря Крети кн. Юрия грецкого.

Альжір 18 цьвітня. По снїданю король Едвард вручив ґен.-ґубернаторови зьвізду королївского ордера Вікториї і висказав подяку за сердечне принятє.

Одеса 18 цьвітня. В Миколаївских доках викінчено замовлені мінїстерством маринарки торпедовцї „Задорний“, „Звонкий“ і „Зоркий“, кождий містоти 300 тон; дальше два кружляки по 6000 тон і дві машини для панцирників „Іоан Златоустий“ і „Св. Естахій“.

Льондон 18 цьвітня. До Standard-а доносять з Калькути, що там все ще буває по 100 случаїв смерти на джуму. Власти войскові платять премію за доставленє здохлих щурів.

Льондон 18 цьвітня. До „Daily Mail“ доносять з Сінґапоре: Прибувший тут пароход „Князь Генрих“ доносить, що кораблї росийскі, які видів в пристанї Камран, були кружляки: „Димитрий Доньский“ і „Ріон“, котрі робили службу розвідуючу. Кораблї ті набрали вугля і инших запасів.

Гонконґ 18 цьвітня. Парохід, який тут приплив, оповідає, що в пятницю пізним вечером видко було недалеко Бомбай Ріф фльоту кружляків пливучих в полудневім напрямі. Не можна було розпізнати, чи то були кораблї росийскі чи японьскі.

Льондон 18 цьвітня. Бюро Райтера доносить, що Рибацкі острови стоять тепер під воєнним правом. Всї кораблї мусять задержувати ся у віддалї 7 морских миль від побережа. Кораблї неутральних держав мусять постарати ся о позволенє японьских властий до в'їзду до порту Келюн.

Париж 18 цьвітня. Палата відкинула 520 голосами против 51 додаткове внесенє, щоби посїлости духовних заведень яко належачі до цїлого народу продано а узискану за них суму віддано до емеритальних кас для робітників.

Льондон 18 цьвітня. До „Daily Telegr.“ доносять з Токіо: В недїлю стверджено, що кораблї балтийскої ескадри находять ся коло Гонконґ. Також мало прибути пять кораблїв вуглевих до якогось острова положеного о 5 миль від Гонконґ. До тої самої ґазети доносять з Шанґаю, що японьске правительство оголосило, що коло Гензана (в Кореї) установлено охоронну полосу; не далеко від того порту не вільно кораблям плисти з більшою скоростию 5 узлів (узол 120 часть морскої милї).

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·08 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята)

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

мінь, а в нїм кусних якогось металю, по котрім я зараз пізнав, що то золото.

Я постояв там може чверть години і думав-роздумував. Серце в менї било ся мов дзвін. Я не в силї був позбирати до купи мої гадки. На щастє нїхто туди не переходив. Я закотив камінь знов на своє місце і став придивляти ся таблици на стовпі та побачив, що „моя“ копальня золота належить до ґрунту, що займає два гектари. В тій віддалї від Сент Джон міг той ґрунт коштувати разом зі всїма иншими видатками 150 долярів, а я мав всего ледви лиш 100 долярів. Ґрунт той мав бути проданий до тиждня за готівку. Але звідки менї взяти ще тих 50 долярів?

В слїдуючих двох днях укладав я всїлякі пляни. То були незлі пляни, лиш були о стілько недогідні, що до їх виконаня треба було часу. Я хотїв взяти від мого купця задаток на платню; але що він єго менї виплатив був день перед тим, то не хотїв нїчого дати. Я постановив тодї пустити ся на жебри. Сей спосіб не був так легкий і безпечний; але я случайно довідав ся про кілька добродїйних дам, о котрі не можна було побоювати ся, що они дадуть зараз знати на поліцию, скоро би їх хтось чемно попросив.

Не буду вам розповідати про всї мої заходи та й тоті романтичні історії, які я видумував. Досить, що я не мав щастя. Аж до пятниці не призбирав я анї доляра.

Коли вже надходив вечер, стояв я над берегом озера коло міста засумований, бо видїв, як вже пропадає моя копальня золота. Розповісти мою тайну якомусь Американцеви я не хотїв, бо то хитрий нарід і він був би мене визискав. Коли я так роздумував, виджу, що іде якась панї. Була то хороша людина з чорним аж нїби синявим волосєм, а з такими очима, що в них виднїло ся цїле море; личко єї було біле як снїг, а делїкатне як шовк. Хоч і яка мене брала ся розпука та хоч і як я стратив був всю відвагу, а таки почув той чар, яким повіяло від неї. Душа збентежилась в менї, але мимо того я здобув ся на відвагу і приступив до неї та промовив жалїстним голосом:

— Панї, змилуйте ся надімною... я....

Она подивила ся на мене своїми синими як небо очима. Душа в менї тодї знову ще більше збентежила ся. Сльози стапули менї в очах. Я готов був на все пристати, лиш не понизити ся перед тою якоюсь чудною людиною, тому й відозвав ся:

— Я хотїв вам розповісти якусь неправдиву історию... але годї, не можу того зробити! Волю сказати вам правду і зложити мою судьбу в ваші руки.... Менї потреба пятьдесять долярів, щоби купити копальню золота.

Она сперша видивила ся на мене як би на якого божевільного. Я розповів їй одним духом мою історию і менї удало ся єї переконати. Она постояла хвильку задумана, а відтак з хорошим і несьміливим, але добродушним усьміхом відповіла:

— Я лиш бідна учителька, але маю сто долярів. Завтра рано вам принесу... і можете той ґрунт купити.... А по каже ся, що то не копальня золота, то за ту малу суму заручить і сам ґрунт....

Я не сказав на то нїчого і пристав на то. На другий день взяв я гроші від учительки і купив тих два гектари майже без конкуренциї за 140 долярів разом з всїма иншими коштами.

Показало ся, що копальня була дуже видатна — розповідав Сенвіль дальше — і я став міліонером.... Але не від того золота став я щасливий. Щось красшого як тоті міліони знайшов я того вечера, бо від десяти лїт тулить ся до моєї груди тото чорне нїби аж синяве волосє. Чи ще й тепер вам дивно, що я не можу відправити від себе з нїчим жебраків, коли они де в якій темній улици приступлять до мене?

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Оголошеня.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).